

[Ivar Nørgaard]

Afgørende for vor stilling til ministerens redegørelse er også en afklaring af følgende udtalelse fra ministeren:

»De vigtigste udestående spørgsmål, hvorom der fortsat består uenighed mellem medlemslandene, drejer sig om en udvidelse af anvendelsesområdet for den samrådsprocedure, der blev indgået i marts 1975, inddragelse af Europa-Parlamentet ved udnævnelse af Kommissionens formand samt udvidet høringsadgang for Europa-Parlamentet.«

Jeg går ud fra, at ministeren er enig med socialdemokratiet i, at vi fra dansk side afviser en udvidelse af anvendelsesområdet for samrådsproceduren, og at vi afviser at inddrage Europa-Parlamentet ved udnævnelse af Kommissionens formand. Det vil jeg gerne have et klart svar på her i folketings salen.

Sluttelig skal jeg sige, at jeg forstår på ministerens offentlige udtalelser, at han er bange for at skabe det indtryk, at vi er nogle fodslæbende danskere. Man kan imidlertid færdes på de bonede gulve med så lette listesko, at ingen opdager, man er der. Genschers og Colombos taler i Parlamentet tyder på, at der er stærkt behov for, at de danske synspunkter bliver fremført med en sådan styrke, at de kan høres.

Ole Bernt Henriksen (KF):

Jeg vil gerne begynde med at takke udenrigsministeren for den meget udførlige redegørelse, der jo, som hr. Ivar Nørgaard var inde på, også refererede andres synspunkter i detaljer vedrørende de forskellige spørgsmål, Genschers-Colombo-planen har givet anledning til.

Jeg har nærlæst både udenrigsministerens redegørelse og de tidligere redegørelser – én i foråret og én i vinter – om disse emner og må konstatere en ganske overordentlig kontinuitet, som endog strækker sig til disponeringen af de enkelte punkter. Den kontinuitet er vi meget glade for, for det forholder sig nemlig således, at både dansk udenrigspolitik i almindelighed og dansk markedspolitik i særdeleshed står stærkest, når der over årene, meget gerne over mange år, tegnes og fastholdes en tydelig og stærk linje, som et stort flertal i dette folketing står bag. Denne linje er jo til stede, den er lige så markant i dag, som den var i foråret, og som den var sidste vinter.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på de enkelte punkter i udenrigsministerens redegørelse, det har udenrigsministeren gjort godt selv. Hr. Ivar Nørgaard har jo næsten givet en uofficiel sideløbende redegørelse for socialdemokratiets synspunkter i form af spørgsmål til udenrigsministeren, som han må besvare, så det skal jeg heller ikke komme ind på.

Derimod vil jeg godt sige lidt om, hvad vi kunne kalde Fællesskabernes og Danmarks fælles fremtid. Den første bemærkning må gå ud på, at Danmark sammen med de andre lande nok foreløbig må koncentrere sig om at få det bestående EF til at fungere noget bedre. Vi har i EF stadig ikke fået en fiskeripolitik, vi har i EF stadig ikke fået en industripolitik, og vi har ikke fået det økonomiske samarbejde om at trække os ud af verdenskrisen, som den tidligere regering ved formandskabets begyndelse jo lagde op til. Jeg tror, at EF, som den tidligere regering også mente, bør og kan bruges til at imødegå den nuværende verdenskrise.

Jeg vil hertil gerne føje den bemærkning, at jeg tror, at vi risikerer – medmindre vi på dette område giver EF meget mere kraft, styrke, opfindsomhed, hvad man vil, og EF samarbejder med andre lande, der enten er samarbejdspartnere eller satellitter for EF – at denne krise bliver langt værre, end den er i dag. Jeg siger dette som hovedpunktet i mit indlæg: vi risikerer et verdensomspændende økonomisk sammenbrud, medmindre der i EF skabes et samarbejde med andre, skabes et samarbejde om at få os trukket ud af den krise, vi allerede har i dag. Dette er EF vel egnet til.

Den anden bemærkning er, at Luxembourgforliget selvsagt fortsat må være grundlaget for EF. Når det er sådan, er det, fordi EF jo er en familie af nationer, og det gælder EF, som det gælder alt andet familieliv, at man ikke skal kaste med tallerkener hele tiden, men uenighed ind imellem kan være meget mere frugtbar end overfladisk enighed, der bygger på, at man undertrykker sandheden og virkeligheden. Jeg tror, at det forholder sig sådan, at mange af de skænderier, vi har haft i EF, er frugtbare diskussioner, hvis vi formår i samarbejdsinstitutionerne i Fællesskaberne at gøre dem frugtbare; her tror jeg som sagt at der ligger en meget stor opgave for os.